

novinový Almanach

Obecné školy v Hůrkách

Almanach je vydáný u příležitosti slavnosti
Půl století od posledního zvonění v Hůrkách

Akce se koná pod záštitou
Ministerstva kultury

Rad akcí převzal záštitu první náměstek
hejtmana Jihočeského kraje,
Mgr. František Talíř

MINISTERSTVO
KULTURY

Jihočeský kraj

SLOVO ÚVODEM

Považujeme za neobyčejnou čest představit všem bývalým žákům, jejich potomkům, učitelům, příznivcům venkovského školství i těm, kteří bydlí v Hůrkách anebo se sem stále rádi vrací, tento novinový almanach. Vychází u příležitosti padesáti let od ukončení vyučování v hůrecké škole, které v ní probíhalo nepřetržitě 68 let. Je věnován těm, kteří jí prošli.

Budovu Obecné školy v Hůrkách projektoval a vystavěl v roce 1905 architekt, stavitel, politik a člověk s velmi širokým zájmovým i profesním záběrem, Ing. Josef Záruba Pfeffermann. Díky citu, uvědomění i svébytnosti tehdejšího vedení obce, které neváhalo zastavit kvůli vysokým nákladům veškerý obecní majetek, tak vznikl pozoruhodný objekt, který se na dlouhá léta stal centrem vzdělávání a kultury, obřezující v sobě osudy i tradice místních obyvatel.

Děkujeme všem, kteří jsou schopni to vnímat ještě dnes. Všem, kteří do tohoto almanachu přispěli, ale i jeho čtenářům.

STAROSTŮV SLOUPEK

Obecní výbor ve své řádné schůzi ze dne 9. dubna 1902 se usnesl na tom, aby se ve zdejší obci postavila obecná škola. Téhož času úřadovali František Frolík, starosta, Martin Šachl, Levín, Vojtěch Kadlec, Hrutov, Jan Klabouch, čp. 5, Václav Urban, čp. 11, Jan Tůma, čp. 33, Václav Klabouch, čp. 7, František

Prokeš, čp. 40, Vojtěch Fišák, čp. 35, Antonín Šachl, čp. 12, Jan Čapek, čp. 10 a František Janda. Jelikož bylo třeba vyučovat, pronajala obec od hostinského Václava Klaboucha sál na vyučování za poplatek 80 korun. První den vyučování počal se 2. prosince 1904. Dne 12. listopadu 1904 o schůzi obecního výboru jednalo se o výpůjčku a o místo, kde má státi nová škola. Usneseno bylo na stavbu školy si vypůjčit patřičný obnos. Na vyhlédnutí místa přijel stavitel Bendík z Lišova, který u kaple stavět nechtěl. Povolán byl proto stavitel Pfeffermann z Budějovic a ten stavební místo u kaple schválil. Stavba mu byla zadána se slevou asi 10 % za 27 123 K 36 hal. Na škole pracovali vůbec řemeslníci lišovští, a zdejší zedníci, a dnem 15. září 1905 byla odevzdána svému účelu. Svěcení dělo se 3. září 1905 děkanem Františkem Šachlem. Byla to těžká práce, kterou jsem prodělal, avšak neminula se cíle. Přeji ze srdce, aby škola tato dávala dobré ovoce národu a vlasti.

Váš Spolek pro Hůrky a venkov

František Frolík (1916), starosta v Hůrkách

Slovo Mgr. Františka Talíře

prvního náměstka hejtmana Jihočeského kraje

Dávat lidi dohromady. To bylo životní motto mé babičky Boženy a já stále více objevuji, jaká moudrost je v této prosté větě obsažena. Vztahy jsou pro život nesmírně důležité a na vesnici to platí dvojnásob. Nejsou to nějaké abstraktní dojmy. Vztahy jsou pevně spojené s konkrétními lidmi a konkrétními místy, jako je třeba budova bývalé školy v Hůrkách. Bůh ví, kolik celoživotních přátelství zde vzniklo. Všem, kteří zde působili a působí, bych chtěl ze srdce popřát hodně radosti ze vzájemných vztahů. A děkuji za to, že zdejší Spolek pro Hůrky a venkov dává lidem dohromady tak, jak to dělala i moje babička.

vzpomínka

JAK JSME SE UČILI

Pan učitel Kundrát učil čtyři třídy najednou. Žáci tenkrát hlavně četli, zato málo počítali, a učebnicím na matematiku se říkávalo početnice. Velký důraz byl kladen na neustálé vzdělávání, a tak jsme dokonce i na prázdniny dostávali zadání příkladů. Takhle to vypadá nepříjemně, jenomže jejich vypracování už po nás nikdy nikdo nevyžadoval. Na hudební výchově hrál pan učitel na housle a všichni jsme zpívali jednoduché písničky, třeba *Pec nám spadla*, zpěv se řídil podle prvníků. A pak děti zase četly, vzpomínám si, že já někdy i celou hodinu. Neměl mě kdo zastavit, protože pan učitel u toho občas usnul. Výuka končila nejdéle v jednu hodinu odpoledne. Když jsme po ukončení docházky do hůrecké školy přestoupili do Lišova, byl asi poznat rozdíl ve výuce. Zdálo se mi tenkrát, že ve městě byly děti vzdělanější.

Jaroslav Klabouch • čp. 56

v péči místních

1978

Václav Filip z čp. 78

aktuálně

Měsíc květen 2023 se stal v existenci historické školní budovy v Hůrkách významným milníkem. Ministerstvo kultury České republiky uznalo její význam i kvality a vyhlásilo ji za nemovitou kulturní památku. Na svou školu tak můžeme být pyšní!

Gratulujeme, školo!

fotografie

Jedna z nejstarších skupin nových školních fotografií z Hůrek. Z učitelského sboru je na ní vidět pater Matěj Bolech, řídící Jan Novák a učitel Petr Fastei. Porážena byla při východní straně budovy u školní zahrádky. V pozadí je Klabouchův statek čp. 7, kde se v letech 1904–1905 vyučovalo ještě před vybudováním nové školy. Zmíněná školní zahrádka ani Klabouchův statek v současnosti již neexistují.

vzpomínky

Požádali jsme dosud žijící pamětníky, a tedy poslední žáky hůrecké školy, aby se s námi podělili o své vzpomínky. Sběr trval několik měsíců, ale vyplatilo se to. Díky ochotě absolventů, případně těch, kteří si pamatují jejich vyprávění, tak společně zanecháme svým potomkům dědictví, které nám nikdo nevezme. Děkujeme vám, žáci naší školy!

O PANÍ UČITELCE LUDMILE

Paní učitelka Ludmila Čapková, celým jménem Ludmila Alžběta Helena (vdaná Veselá), pocházela ze statku čp. 10, který je dnes už zbouraný. Narodila se 31. července 1912 a vystudovala známý Učitelský ústav v Českých Budějovicích. Její bratr vzpomínal na to, že byla jako kantorka velmi pracovitá a pečlivá, nikdy nic neodbyla. Ludmila byla přece Čapků!

Třidu měla vždy vyštafírovanou a funkčně vyzdobenou, sama malovala výjevy velkých rozměrů na zdi s osobitým vkusem. Zkrátka graficky talentovaná. Také po Čapků! Ráda se strojila, nakonec, která žena ne, a tak hrála i kněžnu na mšeckém zámku. Neznala odpočinku v tom správném slova smyslu, pořád něco vařila a pekla (a dobře). Hostiny u ní? No to byly malé svatby, jídlo i po klavíru! Vdala se za Josefa Veselého, s nímž měla jednoho syna.

podle vzpomínek Václava Čapka • čp. 10

ŠKOLA ZA VÁLKY

Ve 40. letech byli ve škole v Hůrkách ubytovaní asi tak na tři týdny němečtí uprchlíci. Nevím jistě, ale snad to byli vojáci, protože se schylovalo ke konci druhé světové války. Děti se kvůli tomu musely učit v hospodě u Čapků, naproti Pártlům.

Žáci, kteří to měli z domova hodně blízko, chodili do školy v předělávkách a ve škole se vůbec neprezouvali. Byla to pro ně taková malá výhoda. Přezouvat se, to nemělo cenu. Učili se i německy, a když přišel inspektor, museli zdvihat pravou ruku na pozdrav Adolfu Hitlerovi.

Václav Fišák • čp. 35

PRO SIRKY

Atínek Václav (1941) chodil do školy v Hůrkách. Jednou ho z hodiny poslali pro sirky do obchodu ke Kadounům a on se je bál koupit, protože tam prodávala jeho babička Marie Němcová. A sirky přece dětem do rukou nepatří!

Radka Jašková, roz. Němcová • čp. 22

JSEM RÁD, ŽE JSEM TO ZAŽIL

Nastoupil jsem do první třídy v září 1969. Tento školní rok byl poslední pro tehdejšího pana, resp. soudruha učitele Kundráta. Obecně se mu říkalo pan řídící, ovšem mi žáci jsme ho museli oslovovat soudruhu řediteli. Pan Řídící byl v očích nás malých dětí starý a dost přísný pan učitel. Rákoska samozřejmě tenkrát patřila k základní výbavě pedagoga, nicméně nepamatuji si, jak často ji používal k výchově nezbedných žáčků. Ale co si pamatuji jistě, tak to je tahání za konečky vlasů těsně pod spánkem. Každý provinilý žák (zda takto trestal i žacky už nevím) byl tak s bolestí vytažen ze sedu do pozoru během vteřiny.

Pan řídící, jak už jsem zmínil, byl pán v letech, který si nevěděl rady s předmětem tělocvik. Tělocvična byla plná sušených bylin, které poctivě žáci nosili do školy. Zda se nějak dále využily mi bohužel není známo. Tělocvična tím pádem nesplňovala svůj účel tělo – cvičit, a tak se v teplém počasí chodívalo na procházku k Pohoří. V chladném počasí se zůstávalo ve třídě, kde se hrály takové kvízové soutěže. Stávalo se, že nejen při těchto hodinách takzvaného tělocviku, ale i během ostatní výuky, pan řídící často usnul. V tom okamžiku i ti největší zlobilové ve třídě zůstali absolutně potichu, aby se náhodou do konce hodiny neprobudil. Často přicházel do první vyučovací hodiny se zpožděním. To pak míval pod sakem kabát od pyžama. Pan řídící Kundrát vypadal přísně a určitě přísný byl (alespoň v očích malých dětí), takže si pamatuji jeden jediný vtip ve dvou verzích, který stále dokola opakoval. Ani nevím zda to měl být vtip, byla to často opakovaná scéna, která mi zůstala v paměti. Když chtěli žáci trochu zdržet začátek vyučování, tak jich několik udělalo frontu před učitelským stolem a jednotlivě žádali o nové pero – psací pero které se nasazovalo do násadky, někteří o nový inkoust – o doplnění inkoustu do kalamáře). Na tyto požadavky žáků byla přesně stanovena formulace, na níž pan řídící trval: Soudruhu řediteli dal byste mi nové pero (nebo inkoust)? A pan řídící vždy odpovídal stejně: Já nové nemám, já mám jenom staré (anebo starý)!

V následující školním roce, začínajícím v září 1970, vystřídal pana řídícího Kundráta na krátkou dobu asi jednoho nebo dvou měsíců starý pán, pravděpodobně učitel ve výslužbě, jehož jméno si nevzpomínám. Byl moc hodný, ale kolik nás toho naučil, to už nevím. Jenom si pamatuji to, že byl opravdu moc hodný. Po něm, někdy v říjnu 1970, nastoupila nová paní učitelka. Pro nás, kteří jsme zažili pana

řídícího Kundráta a jeho neotřelý styl výuky, byla paní učitelka Marie Fricová jako zjevení. Mladá, krásná, přiměřeně přísná, ale i přiměřeně hodná s dostatečnou dávkou empatie. Výuka dostala jiný směr, jiný náboj, jiný přístup k žákům i k vyučovacími předmětům. Paní učitelce bylo při nástupu do této školy teprve 28 let, a tak měla k dětem ve všem mnohem blíže než starý pan řídící. Zavedla, ale možná jen obnovila, školní výlety na konci školního roku, takže jsme poznali i více než jen okolí Hůrek. Aktivně jsme pracovali na školní zahrádce v rámci pracovního vyučování a tělocvik už také splňoval skutečný význam tohoto slova. V zimě se chodívalo bruslit na místní rybník Žabák, kde si s námi paní učitelka hrála na Rybičky, rybičky, rybáři jedou. Jednou dokonce při této hře na bruslích upadla a zlámala si ruku, ale myslím, že ani nešla marodit. Svoje dětičky prostě učila dál i se sádkou na ruce.

Osobně si paní učitelku pamatuji v bílé halence, asi ji nosila často, proto mi to zůstalo v paměti. Nevím zda se to hodí zmiňovat, ale troufnu si jednu nemilou příhodu (nemilou hlavně pro paní učitelku) také uvést. Událo se to na chlapeckých záchodcích, které do dnešní doby nezměnily podobu. Chlapci čůrali na černou zeď, po které to stékalo do žlábků v podlaze. Jeden nejmenovaný, často těžko zvlada-

telný žák, záměrně pomočil celou podlahu záchodků. Jiný žák tuto nepříjemnost došel nahlásit paní učitelce. Ta vzala provinilce za rukáv a dovedla ho na místo činu, aby mu tam řádně vyčinila. Ovšem žáček na pomočené podlaze uklouznul, tudíž se v tom pěkně vyvážel. Následně se zvedal ze země sápáním se po paní učitelce a její bílé halence. Musel to pro ni být zážitek ...

Jednou nás na 1. května 1971 paní učitelka vzala do Lišova do prvomájového průvodu. Nebudu polemizovat, zda to bylo dobře nebo špatně, byla prostě taková doba a ideologie. Celé dopoledne přšelo a my se dost trásli zimou (soudruzi nějak zapomněli poručit větru, dešti). Promokli jsme tam a prochladli a paní učitelka si nás pak všechny vzala k sobě domů, uvařila nám čaj a každému udělala svačinu. Byli jsme opravdu jako její děti. Jindy s námi navštěvovala různé besídky, které měly vždy velký úspěch. Mohl bych uvést mnoho dalších postřehů, vzpomínek a příběhů, ovšem to by bylo moc dlouhé. Určitě existují i nějaké negativní vzpomínky, ale mnohonásobně je převyšují všechny ty pozitivní. Školská mise paní učitelky Fricové trvala v hůrecké škole pouhé tři roky, ale určitě zde zanechala pozitivní stopu. Jen poslední zápis ve školní kronice z konce června 1973, pokud se nepletu, obsahuje chybu v počtu žáků, kteří v tomto školním roce absolvovali a uzavřeli historii této školy, coby vzdělávacího institutu.

Patřím mezi poslední žáky školy, kteří v Hůrkách absolvovali všechny čtyři ročníky. Všechny čtyři ročníky v jedné třídě – jednotřídce. Kdo nezažil jednotřídku, těžko pochopí, či spíše vůbec nepochopí,

jak skvělý to byl systém výuky. Škoda, že se většina jednotřídek v naší republice zrušila. Jednotřídka na malé vesnici byla, a mohla by být i dnes, taková jedna velká rodina. Posledních několik let rezonuje velké téma inkluze ve školství. V rámci tohoto, někdy i trochu násilného, až nesmyslného začleňování, je ve třídách zapotřebí různých asistentů, všech možných poradců a dětských psychologů a přitom v takové vesnické jednotřídce byla inkluze úplně běžnou věcí. Začlenění všech dětí z jedné vesnice s věkovým rozdílem čtyř, někdy až pěti let, ať už byly na učení nadané, průměrné nebo podprůměrné, hodné či zlobivé, zdravé nebo zdravotně nějak postižené, se bralo jako normální věc, nad níž se nikdo nepozastavil a nikdo ji neřešil. A na všechno stačil jeden učitel nebo učitelka. Věřím, že by se i v dnešní době našlo dost skvělých pedagogů, kterým by jednotřídka učarovala.

Argument co jste se tam tak mohli naučit, když v každé hodině měl vyučující na každý ročník v průměru pouhých 12 minut je přitom úplně lichý. Systém výuky v jednotřídce vedl žáčky hlavně k větší samostatnosti. Navíc všichni ti z nižších ročníků stále slyšeli učivo ročníků vyšších a aniž si to uvědomovali, tak v nich potřebné informace zůstaly. Takový prvňáček, než se dostal do čtvrté třídy, slyšel učivo právě té čtvrté třídy již třikrát. A nakonec v té čtvrté třídě látku snáze pochopil.

Takže já osobně jsem rád, že jsem to zažil. Na jednotřídku zkrátka nedám dopustit!

■ Pavel Kovařík • čp. 31

vzpomínka

PAN ŘÍDÍCÍ PETR

Vzpomínám si na vyprávění, jak měly jednou děti za úkol popsat pana řídícího Theodora Petra. Jeho jméno bylo takové neobvyklé, a tak jim připadalo divné. Když ho uváděly do popisu, někdo ho zkomolil tak, že napsal Goliáš Petr.

Také se u nás traduje, že Anna Urbanová (1911) byla tak chytrá, že jednu třídu přeskočila. Školnicí tu bývala paní Vlášková.

Hana Jiráková • čp. 11

ZLOBENÍ

Pan řídící Kundrát nosil pumpky, kratší kalhoty pod kolenem uvázané, a byl vždy vzorně a pěkně oblečený. Školu otevíral přesně v osm hodin. Ale dojem z uhlazeného vzhledu jsme mu někdy kazili. Vzpomínám, jak Honza Příbyl (1942) dost často zlobil. Venku před školou mu jednou z nohy ulítla bota a rozbila sklo u vchodových dveří. Proto jsou dodnes na dveřích odlišné výplně. Byl za to tenkrát hodně bit. Zlobení panu učiteli prostě nevonělo. Třeba když se, jak to říci, no, když měl někdo problém s plynatostí, a zkrátka to nevydržel, to pak bylo pátrání. Pan řídící ho vyhledával po čichu, případně mu pomáhali ochotně i mnozí dobrovolníci. Jak byl viník odhalen, okamžitě musel za dveře.

Jsem ročník 1941 a pamatuji si na pana Vondru. Bydlel na obecní chalupbě a dělal na škole různé práce. V paměti mám stále své spolužáky. Na ty se nezapomíná. Na Jana Šachla, na Jaroslava Antoně, Martu Urbanovou a Annu Urbanovou, na Ludmilu Bohoňkovou a Josefa Němce.

JAK PĚKNĚ SE TO VZPOMÍNÁ

Do prvního ročníku jsem nastoupil 1. září 1953. V naší třídě byly ještě staré lavice, teprve později nám dodali moderní, se sklápěcími sedačkami. Měli jsme tam jedna velká kamna, u okna stávalo akvárium a vlastně se mi tam docela líbilo. Pan řídící Kundrát (oslovovali jsme ho opravdu pane řídící, nikoliv soudruhu učiteli) nám psal na tabuli písmena abecedy barevnými křídami. To bylo něco! Zdál se nám velmi přísný a často, když nám učení zrovna moc nešlo, dostali jsme nějaký ten štouchanec nebo zatahání za ucho. Nejhuře na tom byl Václav Nováček, ten od něho zkusil nejvíc. Ale on si z toho nic nedělal, bylo tak nějak normální. Když se udělalo venku hezky, chodívali jsme se vykoupat k Třeboňské Pohoří anebo jeli s vozíkem, na němž kraloval velkánský hrnec s bramboračkou, až na kraj lesa k Šírkům. Také se dost sportovalo, hlavně skok do dálky na stráni, kde před léty Václav Kovařík vybudoval se svými vrstevníky hřiště na fotbal. To už dnes neexistuje. Před Vánocemi bývaly pro nás děti besídky přímo ve škole, případně v hostinci u Čapků. Na to se tak pěkně vzpomíná.

Z okna třídy jsme pozorovali zástupy s povozy jedoucimi do mlýna se zrním na mletí. Vždy jsme to rádi sledovali. Někdy v polovině 50. let začali cestáři na tehdejší prašnou silnici pokládat asfaltový povrch. Nosili ho horký v takových truhlicích, z nichž ho ručně rozhrabávali. Po nich přijel parní válec, který silnici uvedl do konečné podoby. Škola byla zkrátka taková pozorovatelná všeho dění kolem nás. A pak najednou přišly prázdniny a já si jel do Českých Budějovic s maminkou vybrat novou školní aktovku do páté třídy. Jenomže ta už nebyla v Hůrkách, ale v Lišově vedle kostela. Čekala tam na nás nová paní učitelka Fučíková a s ní noví spolužáci. Ti, kteří se mnou chodívali do školy v Hůrkách se jmenovali Jan Petr, Jaroslav Klabouch, Jan Mazanec, Bohumila Švecová, Marie Pártlová, Marie Lokapaurová, Josef Frolík, Hana Máchová. Prostě silný ročník 1947!

František Plávek • čp. 76

Jan Kubašta • čp. 64

inzerce

O ŽNÍCH

Maminka byla za svobodna Švedová. Vyprávěla, jak ve škole býval žňový útulek, fungující asi jeden měsíc v roce. Zařizovala ho žena pana řídícího a všechny děti se mohly chodit do přízemí napít mléka.

Hana Máchová • čp. 41

MILOSTNÉ AFÉRY

Maruška takhle jednou zaslechla, že se její spolužačce líbí jeden chlapec. Byl o rok starší. To jí stačilo k tomu, aby své myšlenky na oznámení takové noviny nechala vybuchnout jako gejzír. Vyběhla na silnici a všechno tam pěkně vykreslila. Srdíčko, domeček, iniciály, jen ať to všichni vědí. Maruščina malůvka zapůsobila. Nezůstala bez povšimnutí a hned druhého dne ve škole byla dohra. Marušce zrovna nějak nešly počty. Možná právě proto, že téma mezi dětmi hlasitě rezonovalo, bavily se a vyrušovaly. Paní učitelka Fricová to nevydržela a potrestala je všechny. Maruška musela obrázek ze silnice odstranit za pomoci všech spolužáků. Jedna milostná aférka s kolektivní dohrou tak byla smazána ze světa.

Jiná se však dotkla Marušky tak nějak napřímo. Jak k tomu došlo? To takhle jednou upadla ve třídě na starou prkennou podlahu, což není nic příjemného. Odřená kolena. Pláč. Bylo jí úzko, ale našel se gentleman. Její hodný spolužák Mirek jí začal utěšovat tak soucitně, až u toho padla i osudná pusinka. Silně okamžiky si neseme celým životem.

Marie Račáková, roz. Němcová • čp. 37

STRÝČEK UČITEL

Můj strýc, narozený tak nějak jako vznikla zdejší škola, se jmenoval František Mazanec a nějaký čas učil také v Hůrkách. Dokonce je zachacený na jedné z fotografií. Pamatuji si, že odjel učit až na Podkarpatskou Rus, z níž se vrátil nemocný. Právě po svém návratu učil krátce v Hůrkách, pak i v Lišově ve škole u kostela, kde dostal byt. Bohužel, brzy nato zemřel. To není veselá vzpomínka. K těm úsměvným patří třeba ta s kalamářem. Tři kluci do něj měli tenkrát doplnit inkoust a namísto toho do kalamáře načůrali ... Na školu vzpomínám rád, jsem ročník 1951 a užili jsme toho spolu hodně. Hráli divadlo a vyjížděli s ním i do Velechvína, Slověnic a Zvíkova. Organizoval to pan řídí Kundrát s panem Krchem z Lišova.

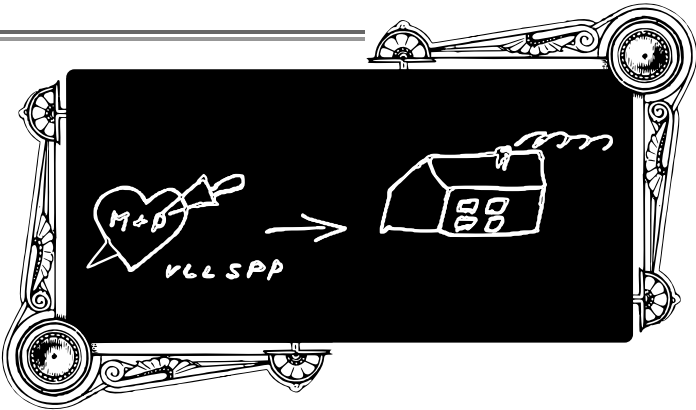
Do školy se mnou chodili, jen co si vzpomínám, František Šachl, Jan Frolík, Josef Mlsna, Pavla Petrová, Anna Kadlecová, Jiřina Kuthanová a Zdena Zabilková.

Bohumil Mazanec • čp. 19

PŘED PRÁZDNINAMI

Mám živé vzpomínky na pana řídícího Kundráta. Jeden den na jaře, spíše těsně před začátkem letních prázdnin, jsme vzali kárku na troud, tedy shnilé nebo suché dřevo, pro včely a jeli do lesa k Žizkovu dubu. Sbírali jsme šišky, kterými si potom pan Kundrát topil. Cestou zpět jsme se stavili u Pohoře a mohli se tam vykoupat. Také jsme často pleli zahrádku u školy anebo trhali kopřivy. V místech, kde je dnes čekárna, mívál pan řídící včelín.

František Šachl • čp. 4

Školní fotografie z Hůrek z období první republiky. Vpravo stojí pan učitel je František Mazanec, který vyučoval rovněž na Podkarpatské Rusi. Vzpomínka na něj je uvedena na předchozí straně.

RÁKOSKA

Pan řídící Kunderát dokázal připravit a zvládnout každý den čtyři třídy najednou. Kdo zlobil, tak dostal rákoskou přes prsty. To bylo normální. A pak jsme se báli potkat rodiče, protože by to pro nás znamenalo další trest. Chodili jsme i na školní zahradu se včelínem, co jsou dnes okály.

Zdeněk Příbýl • čp. 74

JAK NA DOBRÉ ČTENÍ

Tělesné tresty byly běžné. Pan řídící Kunderát nás vzal někdy třeba i smyčcem po hlavě. Ve třetí třídě jsem dostala facku za příliš tlustou čáru až jsem přelítla přes lavici. Na kluky platila rákoska. Když jsme něco provedli, tak se klečelo nebo dostalo rákoskou přes prsty, což bolelo. Často jsme četli a pan řídící při tom spával u stolku. Ale měl nemocnou ženu a musel se o ni starat. Na nákupy se chodilo do místního krámků ke Kadounům. Vzpomínám si, jak jsme ve čtvrté třídě dostali všichni pětiku za diktát na vyjmenovaná slova po M a báli se pak jít domů. S rodiči jsme to raději moc neprobírali. Mělo to jedno pozitivum. Všichni jsme uměli dobře číst!

Ludmila Klabouchová, roz. Pártlová • čp. 13

UČITELSKÉ VAROVÁNÍ

Tatínek Vladimír říkával, že jednou, když šel za války cestou po návsi ze školy, zahodil bezmyšlenkovitě nějaké noviny do příkopu. Zrovna byl nedaleko učitel, zřejmě pan řídící Teodor Petr, a tatku uviděl. Dostal od něj co proto, zpohlavkoval ho a pořádně mu vynadal. Nebyl to trest, ale varování. Dostalo se mu vysvětlení, že kdyby ho někdo udal, celá rodina by se dostala do koncentračního tábora. Co to bylo za noviny nevím, ale pravděpodobně nějaké zakázané. Možná právě proto měl pak celý život strach z války.

Pavla Marešová, roz. Frolíková • čp. 6

Děkujeme.

NOVINOVÝ ALMANACH OBEČNÉ ŠKOLY V HŮRKÁCH • Vychází u příležitosti oslavy Půl století od posledního zvonění v Hůrkách dne 10. června 2023 • Akci zaštitilo Ministerstvo kultury České republiky a první náměstek hejtmána Jihočeského kraje, Mgr. František Talíř • **Vydal © Spolek pro Hůrky a venkov** • www.hurky.cz • info@hurky.cz • Uzávěrka 31. května 2023 • Redakce: Pavla Marešová, Aleš František Plávek, Marie Račáková • Editor, sazba, grafika: PhDr. Aleš František Plávek • Novinový almanach není určen k prodeji • Vytiskla tiskárna One Print České Budějovice • 2023